

1. Kapitola

Ozvalo se to znovu. Zase ten zvuk.

Katka Markvartová strnula. Fotbalový míč se prokutálel kolem ní, ale ona si toho ani nevšimla. Naklonila hlavu ke straně a naslouchala.

Ano, byl to ten samý zvuk, který slýchala celé odpoledne. Vysoký a stříbrný, jako když cinkají malé zvonečky. Katka se rozhlédla po dvorku. Co by to mohlo být?

„Mám ho!“ zaječela Linda Vašáková. Dohonila míč v rohu dvorku. Sebrala míč a veliké brýle jí přitom sjely po nose. „Mám ho!“ křikla znovu. „Katka teď bude uprostřed!“

Na protější straně trávníku si Katčina nejlepší kamaráda Mia Wimmerová zapřela ruce v bok. „Co to s tebou je, Katko?“ zeptala se. Minout tak jednoduchou ránu, to se Katce vůbec nepodobalo.

„Slyšíš ten zvuk?“ odvětila Katka.

„Jaký zvuk?“ nerozuměla Mia.

„Co se děje?“ zavolala Linda, která se cítila trochu vynechaná. „Hrajeme, nebo co?“

Katka se znovu zaposlouchala. Zvonky už neslyšela. Cítila se podivně rozrušená, i když vůbec nevěděla proč. „Nejspíš to nic nebylo,“ řekla nakonec a otočila se zpátky ke hře.

„Jsi teď uprostřed,“ připomněla jí Mia.

Katka pokrčila rameny. Ve fotbalu byla dobrá. Jako ostatně ve většině věcí, které nějak souvisely s běháním, skákáním, kopáním nebo chytáním. Nikdy nebyla uprostřed na dlouho.

„Dobře, Lindo. Pojď si prohodit místa,“ zavolala. „Lindo! Lindo?“

Linda ji ale neslyšela. Zírala vzhůru na oblohu. Nad její hlavou totiž právě přelétalo hejno plameňáků.

Plameňáci? pomyslela si Linda. *To nemůže být pravda.* V její učebnici přírodopisu pro třetí třídu byl obrázek plameňáka. Plameňáci žijí na teplých, slunných místech. Žijí u oceánů a jezer. Ale rozhodně nežijí ve městech, jako je tohle.

Třeba ji v těch brýlích šálí zrak. Linda si brýle sundala a otřela si je o tričko. Když si je zase nasadila, plameňáci byli fuč. Na jejich místě uviděla jen načechrané obláčky.

„Lindo!“ volala na ni Mia.

Linda se zmateně rozhlédla. „Vidělas ty plameňáky?“ zeptala se.

Z toho, jak na ni Katka s Miou vykulily oči, Linda pochopila, že tady něco nehraje. Cítila, jak jí začíná rudnout obličej.

„Můžeme hrát,“ připomněla jí Katka. „Ale míč máš ty.“

Linda se podívala na míč, co držela v náruči. „Aha, no jo.“ Položila míč na trávu a naposledy se podívala nad hlavu. Nikde ani plameňák.

Ale zatímco se mráčky pomalu sunuly k obzoru, mohla by Linda přísahat, že zaslechla pleskání křídel.

* * *

Mia na druhé straně trávníku mezitím začínala být netrpělivá. Proč se dneska všechny kamarádky chovají tak divně? Mia si nepřála nic jiného než dohrát tu hru!

Pak, k Miině úlevě, Linda konečně kopl do balónu. *Fajn*, pomyslela si Mia. *Už žádné přerušování.*

Jenže přesně v tu chvíli se prudce otevřel zadní vchod Miina domu. Vyřítla se odtud holčička v růžové baletní sukýnce. Přehnal se přes trávník a vydávala přitom zvuk jako obří čmelák.

„Gábi!“ vykřikla Mia na svou mladší sestřičku. Ta se řítla rovnou na Katku, která právě běžela za míčem. „Pozor!“

Pozdě! Gábi narazila do Katky. Obě děvčata se svalila na zem.

„Gábi!“ zařvala Mia otráveně. „Neplet se nám tady.“

Gábi se posadila. Narovnal si umělá vílí křídla, která měla na zádech. „Já se nikde nepletla,“ odsekla. „Katka vběhla do cesty *mně*. Já jsem *létala*.“

„Nelétala jsi,“ poznamenala Mia. „Jen ses nám motala pod nohama.“

„To je v pohodě,“ vložila se do hádky Katka a vstala z trávnicku. „Gábi, chceš si zahrát s námi?“

„Jo!“ vykřikla Gábi přesně ve chvíli, kdy Mia důrazně pronesla: „Ne!“

Obě sestry se na sebe rozzlobeně dívaly. „Gábi, na to jsi moc malá,“ vysvětlila Mia svým nejmedovějším hlasem velké ségry. „Běž si hrát někam jinam.“

Gábi na Miu vyplázla jazyk, načež odsupěla směrem ke květinovému záhonku. Gábi si totiž ráda hrála mezi květinami, i když jí to věčně někdo zakazoval.

„Gábi, nech máminy kytky být,“ ozvala se Mia.

Gábi jí nevěnovala pozornost. Přikrčila se a zkoumala cosi mezi tulipány. „Jééé!“ vydechla. „Víla!“

Mia obrátila oči v sloup. Její mladší sestra měla bujnou představitivost. Ale aspoň už je přestala otravovat. Mia se vrátila zpátky ke hře.

V tu chvíli se zvedl vítr. Mia v něm ucítila vůni mořské vody. *To je divné*, pomyslela si a rozhlédla se kolem sebe. Voňavý vánek způsobil, že větve opelichaných stromů na dvorku náhle zněly jako šustění palem. Mia měla zvláštní pocit, že když nakoukne přes plot, uvidí hned za domem oceán.

Samozřejmě věděla, že je to bláznovství. Oceán byl odtud stovky mil.

Vítr rozkutálel míč, který se vydal na cestu do kouta dvorku. Ohnul květiny na stoncích a rozcuchal všem kamarádkám vlasy. Pak nad sebou Mia uslyšela zvuk, jako když se mořské vlny rozběhnou po pláži.

A uslyšely to i ostatní dívky. Dělo se tady něco podivného. Stouply si blíž k sobě a chytily se za ruce.

„Gábi?“ vykřikla Mia, která najednou dostala strach. „Gábi, pojd' sem!“

Když se na zahradě objevila víla, Gábi to ani moc nepřekvapilo. Často předstírala, že mluví s vílami. Někdy taky předstírala, že je *sama* víla. Víly patřily do Gábiina světa natolik, že jí připadalo naprosto přirozené uvidět jednu z nich sedět mezi máminými tulipány.

„Ahoj, vílo,“ pozdravila Gábi.

„Jmenuju se Prila,“ pronesla víla. „Zatleskej, jestli věříš na víly!“

Nikdo nevěřil na víly víc než Gábi, a tak vši silou zatleskala. Víla Prila udělala ve vzduchu radostný kotrmelec.

„Já už budu muset jít domů,“ řekla Prila.

„Nechod' ještě!“ zvolala Gábi, právě když se začal zvedat vítr.

Vítr stále zesiloval. Gábi zaslechla hlas své sestry:
„Gábi? Gábi, pojd' sem!“

Gábi měla strach, že by vítr mohl Prilu odfouknout, a tak se ji rozhodla ochránit svými rukama. Dala je kolem ní, jemně vílu přidržela, ukryla ji do dlaní, jako když chcete chytit motýla.

A vtom ji popadla Mia.

V okamžiku, kdy se Mia dotkla Gábi, celý svět... mrkl. Všechny dívky to cítily. Bylo to, jako když pomalu cvakne fotoaparát.

V další chvíli byl dvorek ten tam.

2. Kapitola

Kamarádky stály na prázdné pláži. Tam, kde byl ještě před chvílí plot, se po písčitém břehu rozbíhaly mořské vlny. Za dívkami se namísto domu tyčila stěna hustého zeleného lesa. Nad hlavami jim něco šustilo, takže všechny zvedly hlavu. Po nebi letělo hejno růžových plameňáků.

„Já *viděla* plameňáky,“ zamumlala Linda.